POUTA OSUDU

Victoria Cornwall

KLOKAN

edice

Copyright © 2018, Victoria Cornwall
Published in Great Britain
by Choc Lit Limited as The Captain's Daughter
Czech edition published by arrangement with Livia Stoia
Literary Agency
Translation © Hana Černá, 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu
THE CAPTAIN'S DAUGHTER
vydaného v roce 2018 nakladatelstvím Choc Lit Limited
přeložila Hana Černá
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Filip Šmalec
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2024
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-172-3

Okouzlil mě.
Získal mou lásku.
Pobláznil mě.
Vzal klid mé duši.
Pak svévolně uloupil mou nevinnost…

Kapitola 1

Červen 1868, Cornwall, Anglie

Stará bryčka se s ostrým zaskřípáním kol a zakymácením zastavila. Mladá žena se opatrně prohnula v zádech, aby ulevila ztuhlým svalům a rozbolavělým kostem po dlouhé, nepohodlné cestě.

„Tady se rozloučíme, Janey," řekl kočí na sedátku po jejím boku a mozolnatou rukou ukázal před sebe. „Podél téhle kamenné zdi si zkrátíte cestu o dobré tři kilometry. Přes kopec dojdete k cestě a dáte se doleva. Vstup do sídla Bosvenna Manor uvidíte po pravé straně."

Janey přikývla, ale zůstala sedět. Uvědomovala si, že dobráku vozkovi přidala víc než dost starostí, přesto neměla chuť se s ním rozloučit. Postřehl její váhání.

„Nemějte strach, slečno. Kamenná zeď hraničí s pozemky Zachariaha Trebilcocka, a když půjdete podél ní, nemůžete zabloudit… Zachariah tu hospodaří roky, vzal si služebnou odkudsi z Penhale… V mládí jsem tady žil a občas jsem mu vypomáhal na poli a s dobytkem, ale to už je spousta let. Teď už mu, tuším, musí táhnout na sedmdesátku."

„Vřelé díky, že jste mě sem dovezl, Jacku."

Jack se zeširoka usmál; ve vrásčité tváři se mu zaleskly oči. „Bylo mi potěšením, slečno. Vyřídím si pár věcí a za

dvě hodiny vás na tomhle místě zase vyzvednu. Přespíme u mé sestry Betty."

„Opravdu jí nebude moje přítomnost vadit?" starala se Janey.

„Jasně že ne. Zpátky do Truro to dneska nezvládneme; je rozumné si odpočinout," mrkl na ni kočí. „No, nejsem si jistý, jak sestra přivítá *mě*."

„Jak to?"

„Při poslední návštěvě jsme se švagrem Johnem vyrazili do hospody a on se vrátil za dva dny. Sestra umírala strachem," uchechtl se Jack. „Prý se probudil ve vepříně pět mil odtud a netušil, kde je. Podle mě věděl moc dobře jak se dostat domů. Sbíral odvahu, aby přežil hromy blesky na přivítanou. Betty má pořádně ostrý jazyk, víte?"

Janey s úsměvem sestoupila na zem. Zhoupla se v kolenou a protřepala nohy, aby rozproudila krev. Cesta byla hotové utrpení – dřevěné sedátko, cesty plné výmolů… Po třech hodinách se cítila vyčerpaná, odhodlání ji však neopustilo. Uvolnilo se místo komorné na panství Bosvenna Manor a Janey se pevně rozhodla ho získat.

Chvilku se dívala za odjíždějícím Jackem, pak si narovnala záhyby sukně modrých šatů, uhladila si účes a vykročila k dlouhé zdi z volně loženého kamení. Cestou se rozhlížela. Nacházela se přesně na hranici Bodmin Moor, vřesovištní pláni kam oko dohlédlo, z níž tu a tam vystupovala seskupení žulových balvanů. Rozkvetlé trnité keře hlodášů živě kontrastovaly se nahnědlými trsy drsné trávy jakoby přilepenými k donekonečna se vinoucím kamenným valům. Něco tak nádherného se zřídkakdy vidí. Nedotčená, divoká krása… Před dívkou jako by otevírala náruč a zvala ji k prozkoumávání zřícenin lidských příbytků z doby bronzové, k bezcílným toulkám přírodou.

Ale nenechala se déle rozptylovat. Pokračovala kolem valu, za nímž se nerušeně popásaly krávy a ovce, dokonce

poníci místních farmářů. Tahle scéna se jistě nabízí po celé léto, kdy se dobytek volně toulá krajinou. Janey náhle vstoupila do jiného, pohádkově romantického světa.

Obrátila myšlenky k nadcházejícímu rozhovoru v panském sídle. Jako komorná ještě nikdy nepracovala a první dojem bude rozhodující. Je jí teprve dvacet a tuhle pozici ženy obvykle zastávají až kolem třicítky. Ctižádost a dobré vzdělání přesto můžou představovat výhody ve srovnání s ostatními uchazečkami. Vytáhla z brokátové kabelky novinový inzerát a znovu – snad už po sté – se ujistila, že se v něm neuvádí potřebný věk uchazečky.

„Šlechtická rodina žijící nedaleko vesnice Trehale hledá komornou. Požadujeme úhledný zevnějšek, znalost čtení, bezúhonnost, důvěryhodnost, dovednost v šití a úpravě vlasů. Adresu sídla poskytne kancelář novin.“

Janey složila výstřižek a zastrčila ho zpět do kabelky. Současně k ní závan větru donesl ťukání kamene o kámen. Zapátrala po zvuku. Pár desítek metrů před ní nějaký muž opravoval žulový val – z hromady u svých nohou vybíral vhodné kameny a zručně je ukládal na prázdná místa. Janey nejdřív napadlo, že to je pan Trebilcock, majitel farmy, ale když došla blíž, viděla, že tomuhle chlapíkovi s pružným, atletickým tělem zdaleka „netáhne na sedmdesátku“.

Její pozornost upoutalo zabečení hladového jehněte ve stádě, které kolem ní proklusalo a zastavilo se opodál. Janey ještě neviděla jehně, co se krmí u mámy, a vykuleně na ten přírodní úkaz zírala. Ruce si založila za zády, potom zvedla tvář k obloze a blaženě povzdychla. *Moc se mi tady líbí.* Sluníčko jí hřálo na tváři a vánek něžně hladil pleť. Rytmické klepání kamení ustalo.

Janey se otočila k muži. S kusem žuly v ruce ustal v práci a pozoroval ji. Zrudla. Zastyděla se, že se stal svědkem její spontánní reakce. S hlavou skloněnou vykročila rázně ke svému cíli, soustředěná na šustění sukně při každém kroku.

Koutkem oka viděla, že muž upustil kámen, narovnal se a nespouštěl z ní zrak. Naštěstí ho po pár metrech mine… Jenže to musí projít těsně kolem něho. Znervózněla. Nicméně považovala za nezdvořilé se mu obloukem vyhnout.

Snědý tmavovlasý cizinec v ní probudil všechny smysly. Vnímala, že po ní klouže pohledem a hodnotí křivky jejího těla, a cítila se jako zvíře sledované lovcem. Čím víc se blížila, tím víc ji ten pronikavý pohled vyváděl z míry a rozčiloval. Ale snese to. Jestli se na ni muž usměje, opětuje úsměv a pustí trapnou chvilku z hlavy. Pokud ne, změří si ho stejně neomaleně. Zhluboka se nadechla a pozvedla zrak.

Stál od ní ani ne dva metry. Po pár krocích ho minula, ale ten okamžik se jí vryl do paměti. Troufalý pohled tmavých očí pod hustým obočím pronikal až do kostí a Janey se splašeně rozbušilo srdce. Jako by mezi nimi projel ohnivý výboj. Na jediný prchavý okamžik je cosi spojilo a svět kolem přestal existovat. Cizinci mohlo být něco přes dvacet, z jeho výrazu čišela vážnost a odvaha. Neusmál se ani nepozdravil, jen upřeně na Janey civěl. Jeho nezdvořilost ji doslova ohromila. Okamžitě sklopila zrak. Cítila ten pronikavý pohled, dokud nezašla za roh kamenného valu. Roztřeseně vydechla.

Proč jí splašeně buší srdce a hoří tváře? Nepřihodilo se přece nic zvlášť neobyčejného, na co by měla tak přehnaně reagovat. Muž jí nevyhrožoval, nezaútočil na ni – přesto bytostně cítila, že pro její mysl i tělo představuje větší hrozbu, než s jakou se doposud setkala.

Slečna Petherbridgeová dokončila každodenní účetnictví. Opřela se v židli a pro jistotu vše ještě pozorně zkontrolovala. Koncem srpna se pan James má vrátit z Bathu, kde pobýval u přátel, a lady Brockenshawová plánuje oslavit synův návrat. Bude třeba zajistit větší dodávku mléka, vepřového a kachen. Na současného dodavatele není v poslední

době spolehnutí, je tedy na místě, aby si uvědomil, že může mít konkurenci.

Spokojeně se rozhlédla po místnosti. Nikdo ze služebnictva nemá vlastní kancelář – dokonce ani majordomus – zato ona hned dvě. V této místnosti jenom úřadovala, kdežto v druhé, nazývané „salonek hospodyně“, se služebnictvo vyšší úrovně scházelo na čaj. Přejela dlaní po desce pracovního stolu. Na své postavení byla jaksepatří hrdá a po chodbách sídla se nesla ve stejnokroji, cinkajíc klíči jako načepýřená pávice. Na současnou pozici se vypracovala z nejobyčejnější pomocnice v kuchyni a nyní zodpovídala za chod domácnosti v jedné z nejbohatších rodin v Cornwallu. Ani se neprovdala, jen aby dosáhla vysněného postavení. A přece… Kostnatá postava, vážný, zatrpklý výraz tváře a přísně sevřené rty budily dojem neradostné ženy nesnášející své okolí a způsob života, jemuž obětovala osobní štěstí.

Ozvalo se zaklepání a v pootevřených dveřích se objevila hlava pokojské Mary. „Přišla uchazečka na místo komorné. Mám ji odvést nahoru k paní?“

Petherbridgeová se posadila zpříma, ruce položila na stůl. Věděla, že tato pozice v domě je jediná, kterou přiděluje pouze paní domu; za daných okolností přesto považovala za svou povinnost přijmout dívku osobně, než ji představí lady Brockenshawové. Sáhla po žádosti o umístění, která jí byla před časem doručena. Pohledem přelétla úhledný rukopis a nařídila, aby Mary dívku uvedla.

Sotva Janey překročila práh, slečna Petherbridgeová postřehla několik nevyhovujících znaků. Dívka nesplňuje na komornou věk, mimoto je to velice hezké děvče s výraznýma zelenýma očima. Je vkusně oblečená, tedy se očividně zajímá o módu. Nejpodstatnější se zdálo, že tahle Carhartová zosobňuje vše, čeho se jí samotné nedostává. To hospodyni stačilo, aby ji už teď nesnášela, proto jí ani nenabídla židli. „Slečna Janey Carhartová, předpokládám,“ začala.

„Ano prosím," přikývla Janey.

„Dostali jsme váš dopis. Máte hezký rukopis… Ale nedělejte si marné naděje, na komornou jste příliš mladá."

Janey se nenechala odradit.

„Snad by to mohlo nahradit vzdělání," řekla mírně.

Slečna Petherbridgeová se zadívala na žádost a pak listem mávla: „Kde jste se naučila tak dobře psát?"

„Otec byl lodní kapitán, paní." Hospodyně upřela na Janey zvídavý pohled. „Tvrdil, že vzdělání je významné pro každého, proto mě vychovával jako chlapce," dodala Janey.

„Tak proč jste ve třinácti šla do služby?" rychle se zeptala slečna Petherbridgeová.

„V tom věku jsem osiřela."

Hospodyně udiveně zvedla obočí. „Proč se vás neujali příbuzní?"

Dívka na okamžik upřela pohled na podlahu, ale hned zase zvedla hlavu a vydržela pronikavý pohled nesympatické ženy.

„Neměli o mě zájem, paní."

Slečně Petherbridgeové nezbylo než dívčinu otevřenost obdivovat, i když si to přiznala nerada. Ale řekla: „Oceňuji vaši upřímnost – a ta je pro komornou paní domu důležitá." Zvedla se od stolu. „Pojďte, představím vás lady Brockenshawové."

Vedla Janey dlouhou chodbou do zadní části domu, ke schodišti pro služebnictvo. Úzké schody ústily do hlavní vstupní haly v přízemí, kudy vcházeli domácí a hosté. Tam – nejspíš ze zvyku – hospodyně přejela prstem po desce vyřezávaného stolu. Spokojeně pokývala hlavou, ale zamračila se na kytici ve váze. Podle jejího výrazu Janey vytušila, že se na něčí hlavu ještě dnes snese hromobití. V domě vládlo zvláštní ticho, kroky a cinkání těžkého svazku klíčů hospodyně se k nim vracely ozvěnou.

„Chápete, doufám, že pozice komorné paní domu je naprosto odlišná od postavení, jaké jste dosud zastávala," varovala hospodyně Janey. „Zůstanete osamělá, protože vzhledem k blízkému vztahu s madam vám nikdo nebude důvěřovat – personál z obav, abyste nevyslepičila, co se v domě šustne, a paní domu se bude obávat, abyste si nepouštěla pusu na špacír před zaměstnanci. Jste na to připravená?"

Janey otevřela ústa k odpovědi, ale slečna Petherbridgeová ji zřejmě neměla zájem vyslechnout, protože hned pokračovala:

„Já jsem se stala služkou ve dvanácti. V devětadvaceti jsem povýšila na komornou, později jsem se stala hospodyní, protože každá dáma upřednostňuje mladší důvěrnici. Ale ne příliš mladou," dodala. Krátce zaváhala, jako by chtěla něco dodat, ale rozmyslela si to. „Počkejte tady," řekla jenom. Nechala Janey stát přede dveřmi a zmizela v pokoji. Janey zaslechla tlumený hovor a vzápětí se dveře otevřely.

„Lady Brockenshawová vás přijme," oznámila hospodyně, uvedla Janey dovnitř, představila ji a opustila místnost.

Od krbu přiběhl přivítat Janey malý psík, ale hned se vrátil do teplého pelíšku u krbu, v němž tiše praskalo. Janey překvapilo, jak málo je pokoj osvětlený – většina koutů tonula ve stínu. Lady Brockenshawová seděla v tmavě modrých šatech s vysokým límcem v křesle u okna a zdálo se, že upřeně hledí ven. Prošedivělé vlasy napovídaly, že není nejmladší, také účes – vlasy rozdělené na temeni pěšinkou a v týlu stažené do pevného uzlu – svědčil o nezájmu téhle dámy o módu. Z portrétu na stěně se usmívala mladá žena s nádhernými kaštanovými vlasy. Podle sotva patrného dolíčku v bradě Janey usoudila, že to je paní domu v mladším věku. Ta se na ni zatím ani nepodívala. Strohý dojem vzhledu poněkud zjemnila bílá krajka na límečku a manžetách. Křehké prsty zlehka odťukávaly ubíhající čas do opěrky křesla. Ťukání ustalo.

„Slečna Petherbridgeová mě stručně seznámila s vaší pracovní zkušeností, slečno," promluvila lady Brockenshawová, aniž se otočila k Janey. „Bývalý zaměstnavatel vám prý napsal velice dobré doporučení. Reskellyovi vás zaměstnávali jako posluhovačku a uklízečku?"

Janey přikývla. „Ano, madam," řekla. Její potenciální zaměstnavatelka se na ni ani teď nepodívala.

„Výborně. Je to od nás téměř padesát kilometrů… Naštěstí. O jejich nohsledy nemám zájem. Máte přítele?"

„Ne, madam."

Lady Brockenshawová chápavě pokyvovala hlavou. „Výborně. Slečna Petherbridgeová tvrdí, že jste příliš mladá a nezkušená, jenže já mám zájem o trochu jinou komornou, než si asi představuje ona. Váš otec prý byl kapitán. Jaký kapitán?"

„Byl kapitánem na obchodní lodi *Emprise.* Vyvážela uhlí, rudu a kaolín a přivážela dříví, citrusové plody a víno z Francie, Španělska a Itálie." Janey začínalo znervózňovat, že se jí ta žena tak vyptává, přitom o ni nezavadí pohledem. Ještě víc ji vyvedla z míry další věta.

„Popište mi růže ve váze na stole," požádala. Janey si rozpačitě prohlížela kytici rudých růží.

Lady Brockenshawová její váhání vycítila, protože k ní konečně otočila hlavu. „Slečna Petherbridgeová vás patrně neupozornila, že jsem téměř slepá. Zrak se mi zhoršuje mnoho let, a teď už jsem na tom hodně špatně." Upřela na Janey oči překryté opalizující blankou. „Lidé berou zdravý zrak jako samozřejmost. Neuvědomují si, jak vzácný dar to je, dokud nezačnou potíže. Nesmírně trpím. Je mi odepřeno prožívat dojmy ze spatřené krásy. Zachovala jsem si duši osmnáctileté dívky a poslední zřetelnou podobu sebe samé mám z doby, kdy mi bylo dvaačtyřicet. Teď…" Umlkla a ponořila se do vzpomínek.

Janey se zadívala na růže ve skleněné váze. Pochopila, že odpověď rozhodne o úspěchu její žádosti o místo. Zamyslela

se. Nejvhodněji by zapůsobily verše, jenže zrovna teď si na nic vhodného nevzpomněla.

„Z karmínové prýští radost a povznášející síla," začala tiše, „tmavé okvětní lístky připomínají ten nejjemnější samet. Symbol lásky, bolestné, a přesto nezkrotné touhy…"

V krbu zapraskalo; Janeyina slova pár prchavých okamžiků doznívala v tichu. Dívka s úzkostí čekala; možná to ve snaze o co nejlepší dojem přehnala. Lady Brockenshawová konečně vydechla.

„Krásné. Výstižné. Myslím, že spolu budeme vycházet velmi dobře, Carhartová," řekla už tónem zaměstnavatelky, vstala z křesla a tápavě zamířila ke zvonku. Na každém kroku se při tom dotkla nábytku, aby neztratila směr. Zazvonila na hospodyni. „Slečna Petherbridgeová tě provede domem a poučí o povinnostech komorné. Je sice trochu strohá a škrobená, ale je schopná. I když… obávám se, že ohrne ten svůj namyšlený nos kvůli tomu, že jsi získala to místo tak snadno – mladá a bez zkušeností. Jenže mě zrakové omezení už rozčiluje a věřím, že se mi vedle tebe opět pootevře cesta do světa, který mi tak chybí. Slečna Petherbridgeová se vypracovala ke svému postavení po letech oddané služby naší rodině. Každopádně ti doporučuji získat si ji na svou stranu."

Po zaklepání se dveře hned otevřely a vstoupila hospodyně. Sdělení, že Janey nastoupí příští týden jako komorná, přijala s neskrývanou nevolí a neopětovala Janeyin vstřícný úsměv.

Hned nato Janey prošla v doprovodu hospodyně sídlo a byla seznámená se svými povinnostmi

„S panstvem se nepouštěj do řeči a na otázky odpovídej stručně. Rovněž se v jejich přítomnosti nebav s ostatním služebnictvem, ale bude-li to nutné, pak co nejtišeji." Z jídelny zamířily do pracovny pána domu. „Dobrý sluha má být

téměř neviditelný. Personál nemá povolené návštěvy přátel ani příbuzných, leda s mým – nebo majordomovým – výlučným souhlasem.“

Od regálů plných knih pokračovaly do hudebního salonku s nádherným pianem. „Pokud něco rozbiješ nebo způsobíš jinou škodu, odečte se ti to ze mzdy – jako komorná dostaneš dvacet čtyři šilinky ročně. Do služby a k jídlu přijdeš vždy včas. Služebnictvo se stravuje v místnosti k tomu určené, kam tě Mary, předpokládám, již uvedla,“ obrátila se hospodyně k Janey. „Ten plášť, klobouk a šála na věšáku jsou tvoje, že?“

Janey postřehla, že slečně Petherbridgeové neunikne opravdu vůbec nic. Než vyšla do podkroví, kde se nacházel její pokoj, zavedla ji hospodyně do kuchyně představit některým sloužícím.

Kuchařka paní Friggensová byla kulaťoučká, červenolící venkovanka veselé povahy, i když trochu rozkazovačná, jak Janey zjistila později; vzhledem k mnoha povinnostem vládkyně kuchyně jí to nemohla mít za zlé. Mary s Lizzy vykonávaly práci pokojských a současně pomocnic v kuchyni. Mary byla obyčejné děvče s otevřenou povahou, kdežto blonďatá Lizzy promluvila jen zřídka. Další, zakřiknutá, ale neobyčejně pracovitá Charlotte, zastávala nejpodřadnější práce a myla nádobí. Ta jediná přivítala Janey s úsměvem – jen krátkým, protože se mezi ně okamžitě postavila slečna Petherbridgeová.

„Nemám čas představovat tě každé služce, Carhartová. Tři stačí a řekla bych, že se dokážeš představit sama.“ Chřípí se jí lehce zachvělo, jak si Janey přísně měřila od hlavy k patě. „Ukážu ti tvůj pokoj,“ rozhodla a vykráčela z kuchyně. Janey ji poslušně následovala.

Vystoupaly do podkroví, kde se nacházely pokojíky služebnictva. V mizerně osvětlené chodbě Janey udeřila do nosu vlhkost. Cestou slečna Petherbridgeová začala vypočítávat

povinnosti komorné. „Budeš zodpovědná za udržování šatstva paní – zašívání, praní spodního prádla, škrobení a žehlení límečků… prostě všeho, co se týká oblečení.“ Nuceně se usmála. „Samozřejmě budeš lady denně připravovat šaty, pomáhat jí s oblékáním, česat ji a podobně…“

Zastavily se přede dveřmi na konci chodby. „Jak jistě víš, paní je téměř slepá, a tak ti vzniknou povinnosti navíc, protože jsi rukopisem a vzděláním vynikla mezi ostatními uchazečkami. Paní ti bude diktovat dopisy a přečteš jí ty, co dojdou. Kromě toho jí budeš předčítat a recitovat. Ach, abych nezapomněla, k tvým povinnostem patří i venčení jejího psíka – odpoledne, zatímco si madam na dvě hodinky zdřímne. To se můžeš převléknout do svých šatů. Doufám, že se nebojíš psů…“

„Ne, ne.“ Janey si vzpomněla na tichého pejska u krbu.

Slečna Petherbridgeová otevřela dveře do skromného pokojíku: byl vybavený postelí – pod ní stál nočník – potom prádelníkem a stojanem s porcelánovým džbánem a umyvadlem.

„Tvůj pokoj. Jako komorné ti náleží privilegium mít pokoj jenom pro sebe. Udržuj ho uklizený a v čistotě. Je zakázáno hromadit tady nějak moc věcí.“

Janey vstoupila a rozhlédla se. Ode dne, kdy začala pracovat v bohatých rodinách jako služebná, bude mít poprvé vlastní pokoj. Konečně soukromí – a vůbec nezáleží na tom, že je to špeluňka jako dlaň. Na lůžku ležel rozprostřený stejnokroj – černé šaty s naškrobenou bílou zástěrkou a čepeček s volánky. Zlehka se dotkla nepoddajného bílého plátna.

„Jak dlouho usiluješ o místo komorné?“ zeptala se hospodyně ode dveří.

„Od chvíle, kdy jsem nastoupila do služby,“ odpověděla Janey, překvapená dojetím stoupajícím jí v hrudi.

Slečna Petherbridgeová ji po očku pozorovala. „Jsi ctižádostivá,“ poznamenala. Stála ve dveřích, takže Janey se cítila

doslova zatlačená do kouta. „Se svým vzděláním a původem," pokračovala hospodyně, „není divu, že ti nevoněla práce obyčejné služky. Teď jako komorná už můžeš ostatní přezírat."

Janey odmítavě zakroutila hlavou, ačkoli v hloubi duše uvažovala, zda za slovy slečny Petherbridgeové není kus pravdy.

„Možná se už dokonce vidíš jako hospodyně. Mě nevystrnadíš, Carhartová, na to zapomeň. Nemám v úmyslu odejít."

Janey se zhluboka nadechla a usmála se. Splnil se jí sen – v jejím věku se to dalo považovat téměř za zázrak. Kdyby rodiče žili, byli by na ni pyšní. Jenže… Kdyby neztratila rodinu, nemusela by hledat zaměstnání. Život by se ubíral jiným směrem, kdyby rodiče a sestra nezemřeli – její vinou, jak jí to strýc ustavičně předhazoval, a ona jeho obvinění uvěřila. Snažila se to odčinit obrovskou pílí a touhou zasloužit se o vlastní život. Nebyl to lehký úděl.

Na zpáteční cestě – ještě za slunečného odpoledne – si připomněla muže na vřesovišti a srdce se jí rozbušilo. Určitě ji považoval za nafoukanou slečinku. Jestli ho ještě zastihne, možná ho s úsměvem pozdraví – vždyť budou záhy nejbližší sousedé.

Zpomalila krok. Pouze opravená zeď svědčila o tom, že ten muž skutečně existoval. Kameny byly precizně uložené, aby chránily zvířata před každým nebezpečím, které jim na pláni hrozilo. Janey pocítila zklamání. Vysvětlila si mužovu nepřítomnost tím, že odvedl ovce s jehňaty na jinou pastvinu, nebo se ochladilo. Upřímně si přiznala, že jí vadí, jaký na cizince udělala dojem, ale proč by jí vlastně mělo záležet na tom, co si o ní pomyslí?

V dálce na křižovatce už na ni mával z kozlíku Jack. Nadzvedla lem sukně a rozběhla se k němu.

Kapitola 2

Janeyinu informaci o novém zaměstnání přešel strýc mlčením. Nepřekvapilo ji to, protože s ní v podstatě vůbec nemluvil, a koneckonců, řekla mu to pouze ze zdvořilosti.

V novém zaměstnání si brzy zvykla na rutinu všedních dnů. Vstávala časně, přinesla lady Brockenshawové do postele šálek čaje, připravila jí šaty a pomohla s oblékáním. Zatímco paní snídala s manželem, Janey uklidila ložnici a vytřídila oblečení k vyprání a zašívání. Po snídani doprovodila lady Brockenshawovou do jejího salonku a tam s ní trávila celé dopoledne. Přečetla jí doručené dopisy a podle diktátu napsala odpovědi; jindy předčítala nebo recitovala z literatury vybrané z bohatě zásobené knihovny. Pokud bylo hezky a teplo, dala paní zapřáhnout do lehkého kočárku a vyrazily na projížďku. To potom Janey podrobně líčila okolní scenerii, aby si její paní alespoň trochu užila krásy přírody.

Když si lady Brockenshawová šla zdřímnout, Janey měla volno. Převlékla se do svých šatů a zamířila s King Charles španělem Charliem na dlouhou procházku po vřesovišti.

Její přítomnost v sídle přijaly bez nevole pouze paní Friggensová a majordomus pan Tallock, ačkoli ani oni neschvalovali, aby tak mladá osoba získala postavení komorné. Nicméně Janey v nich nespatřovala nepřátele. Nesnila

o postavení kuchařky nebo majordoma, a díky tomu se k ní chovali zdvořile, jak to její pozice vyžadovala. Ostatní služebnictvo v čele s Mary ji sledovalo s viditelnou nedůvěrou, přesně jak se vyjádřila slečna Petherbridgeová. Ta si od Janey udržovala chladný odstup. Od Janeyina prvního dne v panském sídle dávala důrazně najevo, že s rozhodnutím lady Brockenshawové nesouhlasí. Zřídkakdy Janey oslovila; nezvala ji do svého salonku k čaji, každodennímu rituálu s výše postavenými členy služebnictva, k nimž komorná samozřejmě patřila, aby s ní probrala požadavky paní domu. Majordomus jako by to ponižující přezírání neviděl – koneckonců košile bližší než kabát. Mary tedy nikdo neusměrnil a Charlotte s Lizzy ji následovaly. Zbytek personálu sledoval nevraživé vztahy zpovzdálí, s vědomím, že se mladičké komorné na rozdíl od slečny Petherbridgeové a sekýrantky Mary není potřeba zalíbit.

Mary měla s Janey společné jediné – oběma bylo dvacet. Tím jejich podobnost končila. Janey pocházela z lepší rodiny s přiměřenou výchovou, zatímco Mary neměla z práce sebemenší potěšení. Nesnášela posluhovat v panském domě, vadily jí třídní rozdíly a její role námezdní pracovní síly. Janey byla vzdělaná, sečtělá a uměla se vyjadřovat, Mary školu nenáviděla a pocházela z početné rodiny žijící v Trehale. Janey neměla nikoho blízkého, komu by se svěřila.

Ze závisti nad Janeyinou vyšší pozicí Mary s potěšením poukazovala před Charlotte a Lizzy, jaké změny po příchodu nové komorné v domě nastaly. Neušlo jim, že lady Brockenshawová si cení jejího názoru, dokonce změnila styl oblékání a účesu. Den ze dne zmizel utažený korzet, krinolína se odložila a švadlena šila nové šaty v souladu s módou. Ještě donedávna se paní domu spokojila s pěšinkou uprostřed hlavy a strohým uzlem v týlu, nyní se objevila s vlasy vysoko vyčesanými a ozdobenými hřebeny, tvář jí lemovaly dlouhé lokny.

Služebné nechápaly, nač se slepá ženská potřebuje oblékat podle módy. Naopak Janey své paní rozuměla a ta si empatie nové komorné vážila. Obě ženy se brzy sblížily a za pár dnů začala lady Brockenshawová oslovovat Janey křestním jménem. Takový projev přízně pochopitelně neprošel bez povšimnutí, a nevraživost hospodyně vůči Janey ještě vzrostla. Jestli se té holce podařilo tak rychle změnit styl oblékání lady Brockenshawové, co přijde příště?

Lady Brockenshawová lpěla na jediném synovi Jamesovi – při česání a oblékání o něm své komorné vyprávěla s takovou láskou a pýchou, že ho Janey bezděky začala obdivovat.

A pak zde byly jeho dopisy.

James Brockenshaw byl náruživý pisatel. Janey otvírala a předčítala dopisy s adresou nadepsanou rázným písmem. Jakou radost přinášelo slepé matce barvité líčení synových dobrodružství, a ještě víc ji potěšil jeho slib, že se brzy vrátí. Obsah psaní svědčil o oddané synovské lásce a Janey začala zanedlouho cítit důvěrnou blízkost k muži, jehož dosud nepoznala. Nebýt hluboké osamělosti a izolovanosti v počátečních týdnech, snad by obsah psaní tak neprožívala, jenže natolik prahla po laskavém slůvku, že nerozpoznala pokrytectví. Jamesovy dopisy očekávala se stejnou netrpělivostí jako jeho matka a odepisovala na ně co nejúhlednějším písmem.

James trávil velkou část léta s přáteli v Bathu, ale měl v úmyslu vrátit se následující měsíc domů. V posledním dopise sděloval matce, že pár přátel přiveze s sebou, potom se téma dopisu překvapivě změnilo – a Janey četla chválu na pisatelku matčiných odpovědí. Když to předčítala, hlas se jí vytratil do prázdna a zrudla rozpaky.

Z myšlenek ji vytrhl hlas lady Brockenshawové. „Syn nikdy nevynechá příležitost složit poklonu," poznamenala s úsměvem. „Ráda ho budu mít opět doma. Život v jeho nepřítomnosti je nudný."

Janey přelétla očima poslední řádky. Kompliment ji přirozeně potěšil. Ruka se jí lehce chvěla; vytvořilo se mezi nimi křehké pouto… křehké jako pavučinka, ale přece… V době, kdy na ni většina personálu shlíží jako na vetřelce, ji jeho slova zahřála a za to si ho vážila ještě víc.

Jamesův příjezd se blížil a s ním rostlo napětí a rozruch mezi služebnictvem, protože každého čekalo více práce. Uklízely a větraly se pokoje pro hosty, přijížděly vozy se zásobami vína a potravin. Slečna Petherbridgeová řídila celou operaci jako generál armádu. Žádný div – vždyť kdo jiný nesl zodpovědnost za zásobení spižíren a sklepů? Právě ve své kanceláři prováděla inventuru dodávek, když přijel poslední dodavatel. Lizzy zaslechla drkotání vozíku vjíždějícího do dvora nejdřív. Bleskurychle si osušila popraskané ruce o červenou zástěru. „Kdo to je?“ A natáhla krk z okna. Přidaly se k ní ostatní služky včetně kuchařky Friggensové; dokonce Janey odložila zašívání a šla zjistit, co ostatní tak zaujalo. V mžiku poznala muže vykládajícího na dvoře za domem konev mléka – cizince, který opravoval na hranici pozemku kamennou zídku.

„Daniel Kellow.“ Mary se ostrými lokty prodrala mezi dívkami, aby lépe viděla. „Patří mu sousední farma. Kamarádí se s mým bratrem,“ dodala hrdě.

„Hmm… Pěkný mužský,“ vzdychla pomocnice Charlotte. Paní Friggensová převrátila oči v sloup a vrátila se k plotně. Ostatní čtyři mlčky obdivovaly opálené, silné předloktí a fyzickou sílu farmáře Daniela Kellowa při vykládání další konve a půlky prasete. Hravě hodil těžká břemena na záda a odnášel je do chladírny a mléčnice. Nezdálo se, že si všiml užaslých obdivovatelek.

Až když opět naskočil na kozlík a chopil se opratí, ledabyle k nim obrátil zrak. Tmavé oči se zastavily u Janey. Kellow